

ΣΕΝΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΛΗΤΩΝ

Ποιός ήταν ο Βασιλεύς των Άλητων. Ή ύπηρεσία του στ' ανάκτορα. Πώς δημιουργήθηκε ή θέσι του. Τά στίφη των ελαφρών γυναικών. Οι μαχαιροβγάλτες. Μιά έμπνευσις του Βασιλέως Λευδερβίκου Φιλίππου. Τέ όσµα των κακούργων στάς μάχας. Ή άπέλυτη δικαιοδοσία του Βασιλέως των Άλητων. Βασιλεύς και...όμητος.

Κατά τών μεσαιώνα—τήν εποχή δηλαδή όλων τών παραδόξο-
τήτων—μεταξύ τών προσώπων που αποτελούσαν την επίσηµη άκο-
λουθία τών βασιλέων της Γαλλίας, συγκατελέγετο και ένα ύποκει-
µενο τού όποιου τή παρουσίαστικό ένέπνευε πολύ λίγη έμπιστοσύνη
και τού όποιου ήταν γνωστό µέ την προσωπική ό βασιλεύς τών Ά-
λητων! Ποιός ήταν τού παρόξενου αυτό προσώπου και ποιός θέση κα-
τείχε στην αλλη τών βασιλέων της Μεσαιωνικής Γαλλίας;

Γιά να λύσουµε τάς άπορίας που άσφαλώς θα σάς έχουν γεν-
νηθεί σάς λέµε πως ή δουλειά τών βασιλέων τών Άλητων ήταν
άπλοσύτητα να επιβλέπη όλα τά κακοσύγµατα κέντρα της προηγου-
ούσης και να εισαγάγη φόρους άπ' όλες τις γυναίκες ελευθέρων
ήθών. Ήτο σά να λέµε ο άνώτατος έπόπτης της άστυνουλίας ήθών.
Ή παρουσία του δέ και σ' αυτά τά ανάκτορα εξηγείται για τούς
άκολουθούς λόγους: Είχε την ύποχρέωση να παρακολουθί τή γί-
νεται στό παλάτι. Ήταν επιφορισµένος µέ τή φύλαξη τών βασιλι-
κών διαμερισµάτων. Κάθε βράδυ, μόλις πλάγιαζε ό βασιλεύς, ό
άλλος βασιλεύς—ό βασιλεύς τών Άλητων—έκανε ένα κούρσι-
ο έδρευε και στό πιο µικρό δωμάτιο τών ανάκτορων, γιά να βε-
βαιωθεί πως δέν ήτανε κρυµµένος µέσα κανέναν άγνωστο µέ κα-
κούς σκοπούς και πως οι κυρίες της τιµής κοιµόνταν ήσυχά και
φρόνιμα στα κρεβάτια τους, χωρίς να κάνουν τίποτα που να προ-
σφύριζε στυγνά στην τιμή και την αξιοπρέπεια τών ανάκτορων. Άρ-
χιµικός ό βασιλεύς τών Άλητων έκανε μονάχα αυτήν τή δουλειά.
Άργότερα όμως, στά καθήκοντα αυτά προσετέθηκαν και
άλλα, λιγότερο αξιοπρεπή και ζηλευτά! Πριν
όμως συνεχίσουµε θα κάνουµε µιά σύντοµη ιστορική
άναδρομή.

Άπό τών αρχαιότατων χρόνων μέχρι τού μεσαιώ-
νος έπιχρυσόθηκε ή συνήθεια ν' ακολουθούνται τά
στρατεύµατα όταν πήγαιναν σ' εκστρατεία. άπό
τάγματα ελαφρών δεσποινίδων, οι όποιες ήταν
ύποχρεωµένες να διασκεδάσουν τούς μαχητές όταν
τελειώσει ή μάχη. Ό στρατός τού Λαορείου και τού
Άλεξάνδρου ήκολουθούτο άπό όµηνη τοιούτων νεα-
ρών και τρυφερών ύπάρξεων, και πολλές μεσαιωνικές
χρονολογίες αναφέρουν ότι 1.500—2.000 τέτοιων
γυναίκων ήκολουθούσαν τού στρατού τού Καρολίνα-
γού!...

Ή ύπηρεσία λοιπόν τού βασιλέως τών
Άλητων ν' ήτανε από άναγκή που ήταν άρχικός
να περιορίσει στη γενική επιβλεψη όλων τών ύποτακτων προελπίσεις
γυναίκων, που ήκολουθούσαν τά στρατεύµατα. Και άν έπρόκειτο
να επιβλέπη µόνον τις γυναίκες αυτές ό βασιλεύς τών Άλητων τού
παύσαµε δέν θα ήταν και τόσο δύσκολο. Μά ή γυναίκες αυτές διαβα-
σαν άπό πίσω τους όλους τους φίλους των—την άρχιστορία δηλα-
δή τών ληστών, τών μεθυστών, τών άλητων, τών μαχαιροβγάλτηδων
και τών δηλητηριαστών της Γαλλίας!... Ό βασιλεύς τών Άλητων
έπρεπε να τούς παρακολουθί όλους αυτούς διαρκώς να µη µαλλώ-
σουν, να µη µαχαιρώνονται άναµεταξύ των, να µη διαταλέψουν την
τάξη. Φαντασθήτε τί όραιο θέαµα!... Άπ' τή µιά µεριά τά στρα-
τεύµατα, τά όποια πήγαιναν να πολεµήσουν για ένα ευγενικό σκο-
πό, και άπ' τήν άλλη τού στρατόπεδο τών γυναικών µέ όλα τά κοι-
νωικά καθήκοντα της Γαλλίας! Και άν λάβουµε υπ' όψη ότι στή
ύπόκειµενη αυτή, μονάχα ένας χειροτέρας τους θα μπορούσε να επι-
βλέπη, βάλετε τώρα µέ τού νοός σας τή παιδισκοκοχενείας, τή
πόντος έπρεπε να είναι έφροδομαστής τους, ό βασιλεύς τών
Άλητων!

Ό τίτλος αυτός καθιερώθηκε άπό τού έξής περιστατικό:
Ό βασιλεύς Φίλιππος Άβγουστος είχε προσέξη µιά µέρα σέ µια
µάχη, πως τά πλήρη τών γυναικών και τών κακοποιών, τών ξεπε-
ρηµένων γυναικών και τών εταυρνώντων άλητων µπορούσαν, σέ ώρα
πολέµου, να προσφέρουν σηµαντικές ύπηρεσίες στα κυβερνητικά

τανε στό πλαϊνό δωμάτιο. Δέν τών ζήτησε. "Όχι, ό θεός ε'ν
πρήξο κοντά του, όπως παίρνει κανείς ένα παιδί κακοπλάγια-
σµενο σ' ένα κρύο και σκοτεινό κρεβ-
βάτι, γιά νά τό σηκώση στην άγκαλιά
του, ψηλά, στό φώς. Τά τελευταία
της λόγια ήτανε:— "Τί ώραία!..."
Έτσι έντυχιωµένη όπως έζησε πέ-
θανε ή Έλισάβετ. Και µαζύ της
έδωσαν όλα από τις γυναίκες που άι-
σιδάνθηκαν βαθύτερα, δυνατώτερα,
µ' όλους τους πόνους του, άλλα και
µ' όλες τις χάρες του, τών έρωτα
και την ποιήσι!...

στρατεύµατα, σηµπολεµώντας µαζύ τους. Πράγµατι: οι τύποι αυ-
τού, που δέ λογαριάζουν καθόλου τή ζωή τους, όρµησαν στή μά-
χη µέ τού μέτοπο ψηλά κ' έκαναν πολλές φορές θάυµαστά άνδρα-
γάθηµατα. Τότε ό Φίλιππος Άβγουστος σκέφτηκε να νοµμοποιή-
ση την παρουσία όλων αυτών κοντά στό στρατό. Ν' άποτελέση
δηλαδή από τις ελαφρές αυτές γυναίκες κ' από τούς φίλους τους
κακοποιούς ένα σµαµα πολεµικό, υπό την διοίκηση ενός σιβαρού
χειροῦ, ενός άνωτάτου έπόπτη όλων αυτών τού βοήθου. "Έτσι
γεννήθηκε ή θέση και ό τίτλος τού βασιλέως τών Άλητων.

Έννοείται τώρα πως όταν πέθανε ένας βασιλεύς τών Άλητων,
τόν διαδοχο του έφραζαν να τόν βρούν στό πιο ρυπαρό καταγώγι,
φροντίζοντάς σινάµα να έχη µεγάλη φήµη λοκοδότην και µα-
χαιροβγάλτη!...

Ό βασιλεύς τών Άλητων είχε δική του έπιτελετο άποτελούµενο
άπό ένα γραφείο και ένα δηµο. Πρέπει τώρα να έξερετε πως ό βα-
σιλεύς είχε άπολύτη έξουσία στους έπιταγνώνους ύπηρεσίες του. Ή
ζωή και τού κεφαλή τους ήτανε στα χείρη του. Αυτός κανόνις τις
µεταξύ τών διαφορές και όταν κανείς άντρας ή καµιά γυναίκα
διεπρατταν κανένα σοβαρό παράπτωµα ό βασιλεύς τών Άλητων ά-
πεφίσιζε άµέσως µέ τού γοαγιάτη της τή θανατική καταδίξη,
την όποια ό δηµος έπιτελούσε άµέσως και έτσι τοποῦ. Ό βασιλεύς
τών Άλητων δέν είχε να δώσει σε κανένα λογο τών προξένων και
άποφάσεων του. Ή κυβέρνηση τού είχε δώσει άπει-
ρίστη έξουσία να κάνει ότι θέλει.

Όσο γιά τις ελαφρότερες τιµωρίες, ό κατηγορού-
µενος µπορούσε εύκολα ν' απαλλαγί άπ' αυτές, πλη-
ρώνοντας ένα πρόστιµο άναλόγος τού βαθµού τού
παράπτωµατος του. Κ' επειδή τού δικαστικού τού
βασιλέως είχε πολλές δουλειές—µέ τέτοιους ύπάρχουσ
που διοικούσε—τό ταµείο τού ψηλού αυτού ύπαλ-
λήλου βασισότανε πάντοτε σε οικονοµική άνδηση. Μά
είχε και άλλους πορτες. Τό µεγαλύτερο δηλαδή μέρος
απ' τά λάµρα που άρραχάν οι ύπάρχου του από τις
λησταρικές επιδροµές που έκαναν σέ διάφορα έξθρικά
χώρα.

"Βασιλεύς τών Άλητων, ήταν επιφορισµένος και µέ
µιαν άλλη ύπηρεσία: τού δηµου, όταν δέν ήπηρεζε
πρόχειρος κανέναν άλλος δηµος!

Μά όλες αυτές οι βδελυρές ιδιότητες τού πρωτο-
τύπου αυτού βασιλέως δέν έπρόδωσαν τους έκάστοτε βασιλεύς
της Γαλλίας να τρώνε µαζύ µέ τού διεφθαρµένο τοῦτο ύποκειµενο,—
µέ τόν πρίγκιπα τών Άλητων και τόν μαχαιροβγάλτην!

N. AS.

ΜΠΑΣΣΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ!...

Άπό µιά σειρά ενθόνων θεατρικών άνεκδότων που δηµοσι-
ύτησαν στο Παρισινό «Έξέλιος» παραλαµβάνουµε τού έξής:
Κάποτε στη Λυών ήπηρεζε ένας γέρος βαρύνοντας όνόµατι Πιέρ
Σερέν, στον όποιο άντίθετα συνήθως δευτερεύοντας ούλους. Έ-
να απόγευµα ό διευθυντής τών τών εκάστους και τού είπε:—«Σε-
ρέν, είνε ανάγκη αύριο βράδυ να παίξεις τού φάντασµα στον
«Αυλιέτο». «Έίνε άδύνατο κύριε! άπνήγησε ό Σερέν. Τού φάντα-
σµα τού ύποδύεται ό µάσσοσ!...»—«Πρέπει να τό κάµετε! έπέ-
µεινε ό διευθυντής, και ό Σερέν άναγκάστηκε να δεχθί.

Τό ίδιο βράδυ ό Σερέν έδεάθη περιπατώντας στό χιόνι άνυ-
πόδητος. "Ένας γνώριµος του δέν µπόρεσε να συγκρατήση την
περιέργεια του και τόν ρώτησε γιά τού κάνει αυτό.—«Άπλού-
στατα φίλε μου, άποκριθήτε ό Σερέν, προσπαθώ να κρυολογή-
σω γιά να µπορέσει να κάµω τόν... µάσσοσ!...»

Δέν µπόρεσε όμως ό δυταγής Σερέν να εύχαριστήση τόν δι-
ευθυντή του, γιά τήν έποµήνη έπρεσε άρρωστος από πνευµονία
και ύστερα από λίγες ήµέρες απέ-
θανε!...

ΣΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ή άρετή και ό έρωτας είναι δυό
γίγαντες και πρέπει πάντα ό ένας
να νικήση στό τέλος τών άλλων.

A. Hondetot

